

gere tilbud, fordi man sparer på arbejdsmiljøforanstaltningerne. Og regningen? Ja, den sendes så til samfundet og staten, og de seneste opgivelser siger, at det drejer sig om hen ved 28 mia. kr. om året i form af syge- og sociale udgifter.

Men også fra ansattes side – og det vil jeg så i øvrigt lige bede hr. Peter Duetoft om at lægge mærke til at jeg siger – er bevidstheden om arbejdsmiljøet ikke langsigtet og høj nok. Alle ved, at stigninger i arbejdstempo og lette løsninger skader arbejdsmiljøet. Det sker også, at arbejdere sætter en høj akkordfortjeneste over arbejdssikkerheden og mere langsigtede skadevirkninger. Mange varige rygskader stammer fra ungdommeligt overmod og tarzansyndrom hos akkordarbejdere.

Derfor er man også nødt til at se på lønformer og incitament, sådan at man kan nå arbejdsmiljøfremmende lønsystemer. Men begge dele peger på, at vi ikke alene kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at løse arbejdsmiljøproblemerne. Samfundet må have en finger med i spillet, og derfor har vi da også en arbejdsmiljølov, og derfor er vi ved siden af samarbejde, forebyggende indsats og fælles målsætninger også nødt til at have kontrol og påbud, derfor er vi også nødt til at fastholde sikkerhedsorganisationen som en ret og pligt, en vending, vi jo kender som regeringens grundlov – altså det med ret og pligt – når vi taler om aktiveringsforanstaltninger på dagpengeområdet.

Det kan ikke nytte noget, at man kan forhandle sig bort fra denne ret og pligt, f.eks. presset af en høj arbejdsløshed, eller at man kan putte arbejdsmiljøansvaret over i et enstrengt system, hvor arbejdsmiljøet bliver sidste punkt eller »Eventuelt« på en SU-dagsorden. Hvordan vil regeringen sikre, at både retten og pligten består?

Alle parter i sikkerhedsorganisationen skal bevidstgøres. Arbejdsgivere og arbejdsledere kan have ansvaret for menneskers liv, sikkerhed og sundhed uden at kende arbejdsmiljøloven. Dette ansvar er uløseligt forbundet med retten til at lede og fordele arbejdet. Der burde derfor udformes et forslag til arbejdsmiljøkørekort for arbejdsgivere knyttet til en lovpligtig uddannelse, og det skal være muligt at få fradømt kørekortet og dermed retten til at drive virksomhed, hvis man forsynder sig. Er ministeren klar til at tænke i sådan nogle baner?

Især i de små virksomheder med under 10 ansatte er det et kæmpeproblem, bl.a. fordi der

ikke er fastsat regler om sikkerhedsorganisation dér, og fordi de ansatte ikke har ret til at vælge deres egne sikkerhedsrepræsentanter. Er ministeren klar til en konkret indsats på arbejdsmiljøområdet på de små virksomheder?

Hvad angår de ansattes uddannelse til at være ansvarlige over for arbejdsmiljøet, er den slet ikke god nok. Er ministeren klar til at gå ind og forbedre § 9-uddannelserne drastisk for at sikre, at det uddannelsesniveau, der ligger for det ret tunge ansvar, er godt nok?

Når vi så går videre, kunne man komme med en lang række konkrete indsatspunkter, men det springende punkt bliver jo, om man er i stand til at gennemføre dem, og om man er i stand til at tjekke, at det bliver gjort. Dér kommer altså Arbejdstilsynet ind som en meget væsentlig faktor. Der er et stort problem i, at der, samtidig med at man kommer med alle de pæne målsætninger, rent faktisk bliver skåret drastisk ned på Arbejdstilsynet, og at antallet af de ansatte er stadig faldende. Det er det jo, selv om det ikke er det, der er forudsat. Antallet af ansatte i Arbejdstilsynet og mulighederne for at komme ud på virksomhederne er faldende. Derfor må der ske en merbevilling, og jeg har da et håb om, at det også er hensigten, at det skal ske.

Men det korte af det lange er, at vi ikke kan forlade os alene på de gode viljer, vi kan ikke forlade os alene på arbejdsmarkedets parter. Vi er nødt til også at have påbudssiden, og vi er nødt til at have muligheden for indgreb i måden, som virksomhederne bliver ledet på. Ellers kommer vi ingen vegne. Måden, vi kan tjekke det på, er selvfølgelig i form af, at de skader, der sker, og de ulykker, der sker, forsvinder.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg skylder jo fru Charlotte Antonsen en kommentar til hendes sidste bemærkninger vedrørende dette med det faldende antal arbejdsskader i perioden frem mod 1992. Jeg vil godt i den anledning erindre fru Charlotte Antonsen om, at det jo var præcis i den samme periode, hvor man havde den faldende kurve i arbejdsskader, at man havde den voldsomme stigning i arbejdsløsheden, som toppede i nærheden af 360.000 ledige. Jeg er temmelig sikker på, at der er en vis sammenhæng i dette her.

Så ved jeg godt, at Venstre aldrig har anerkendt, at der trods alt er kommet væsentlig mere gang i hjulene i det danske samfund. Der